

Tunadalskyrkan 14 05 11

”Gå ut och gör alla folk till lärjungar”

Matt 28:18-20

De tolv lärjungarna hade fått ett omöjligt uppdrag; de skulle gå ut i hela världen och göra människor till lärjungar. Hur skulle det gå till? Vad hade de för resurser? De hade ingen kyrka, de hade inte en välbalanserad budget, de hade inga visionsplaner, allt de hade var sig själva och Jesu ord: Gå och jag skall vara med er! Men de hade också ett löfte från Jesus själv: Jag skall ge er en hjälpare när jag inte själv är kvar, ni ska få den helige ande som en gåva, som skall påminna om allt jag gjort, som ska hjälpa er att förstå, som ska överbevisa människor om vem jag är. Och allt de kunde göra i det skedet var att lita på att det Jesus hade sagt var sant, att allt de lärt sig under tre års tid fungerade, och att det på något sätt skulle öppnas nya vägar och möjligheter.

Man kan undra hur deras bön såg ut. Vad bad de om när de var samlade i övre salen efter att Jesus hade tagit ifrån dem upp till himlen. Vi har ingenting bevarat av deras bön, men det vi vet är att de höll ihop under ständig bön. Kanske bad de om vishet för att förstå hur det skulle gå till, kanske bad de om att de skulle bli använda på ett rätt sätt, kanske var bönen ett sätt för dem att minnas allt Jesus sagt och få en struktur på det. Han hade ju redan tidigare andats på dem och gett dem av sin helige ande, men han hade också gett ett löfte: Ni ska få kraft när den heliga ande kommer över er, och ni skall vittna om mig i Jerusalem och hela Judeen och Samarien och ända till jordens yttersta gräns.

De hade Jesu utmaning, de hade Jesus löfte, de hade allt de lärt sig av Jesus med sig, och de möttes till bön för att förbereda sig för det som väntade. Och så får de hjälp på vägen av honom som gett löftet: Den helige anden kommer över dem och de börjar berätta om Guds väldiga gärningar på språk de inte kan. Tänk att ha fått vara med och lyssna! Och i skaran av människor finns representanter för alla då kända länder, och de tar med sig Jesus hem och berättar vidare och så är det hela igång, och lärjungaskaran får vara med och se hur människor kommer till tro och hur under och tecken följer dem, och hur någonting nytt växer fram.

Uppdraget i dag är detsamma: Gå ut och gör människor till lärjungar, och egentligen är förutsättningarna desamma; tron på Jesus, att lita på det han sagt och hjälparen, den helige ande. Men vi har byggt upp så mycket annat omkring oss, vi har strukturer, vi har fördomar, vi har besvikelser över hur det har varit, så att vi ibland inte riktigt ser vilka möjligheter vi har. För vem är det som ska göra arbetet? Är det pastor, styrelsen, dom andra? Eller har vi var och en ett ansvar för att Jesus missionsbefallning ska verkställas idag?

I väckelsens tider talades det om att ha nöd för människors frälsning, att be för den som ännu inte hade funnit Jesus och kanske också bli ett redskap för att det skulle bli möjligt. Jag håller på att läsa en bok från slutet av 40-talet där dåtidens evangelister i Missionsförbundet berättar om väckelsens tider, om hur människor lämnar sig åt Gud, ibland efter hård kamp. Och en av evangelisterna menar att om någon ber om att få nöd för människors frälsning, så börjar man i fel ända- Han menar att man istället behöver be om hjälp att få komma närmare Jesus, så kommer det andra av sig själv.

Att verkställa Jesu missionsbefallning måste börja hos mig själv. Vad innebär det för mig att vara en lärjunge, är det något som är så viktigt att jag vill förmedla det till andra, och om det är det så handlar det inte bara om en timme i kyrkan varje söndag, utan om att där jag finns vara hans uträckta hand.

Gudstjänsten är om den fungerar en kraftsamlingsplats där vi får möta Gud, för att sedan få hjälp att fungera i vardagen. Och det går aldrig att göra en mall för hur det ska gå till, eftersom vi alla har olika kontakter, olika utgångspunkter, och Gud vill använda oss på så många olika sätt. Men det viktiga är att vi vill stå till hans förfogande, och då kan han också använda oss. Och så har vi samma helige ande till vår hjälp som de första lärjungarna hade. Anden som kan leda oss i kontakten med människor, som kan låta oss säga ett ord som kan bli till hjälp, som kan leda oss till en praktisk handling för våra medmänniskor.

De tolv lärjungarna var olika, de hade olika grad av utbildning eller ingen utbildning alls, och kunde ha skylt på det om de inte hade velat vara med. Men Gud använde dem utifrån deras möjligheter, och det

sägs i Apostlagärningarna: *När de såg hur frimodiga Petrus och Johannes var och märkte att båda var enkla och olärda män förvånade de sig.*

Tänk att vi får vara med precis som vi är, och då handlar det nog egentligen inte så mycket om vad vi säger eller gör utan om att vi lever nära Jesus som evangelisten sade, då förmedlar vi något äkta, något som lever i oss. Han vill ge oss av sin ande idag, på nytt igen, han vill använda oss mitt i vår vardag om vi låter honom göra det.

Jag vill citera några rader ur första korintierbrevet 12, men i en ny översättning eller snarare tolkning, The message:

Anden delar ut alla möjliga slags förmågor till alla möjliga slags människor. Mångfalden är underbar: visa råd, klart förstånd, orubblig tillit, förmågan att bota sjuka, förmågan att göra underverk, förmågan att förkunna, förmågan att skilja mellan olika slags andar, tungomålstal, tolkning av tungomålstal. Alla dessa gåvor har samma ursprung men delas ut en i taget och en och samme Ande, Guds ande, Gud bestämmer vem som får vad och när.

Man förstår lätt hur det fungerar. Man behöver inte titta längre än till den egna kroppen. Det finns många olika kroppsdelar – armar och ben, inre organ och celler – men hur många delar du än räknar upp är det ändå en och samma kropp. Likadant är det med Kristus. Tack vare en och samma ande, Guds Ande, har vi alla sagt farväl till våra splittrade och fragmentariska liv. Förut gjorde vi upp planer för oss själva, oberoende av varandra, men nu ingår vi i ett enda stort sammanhållet livsprojekt, där Gud har sista ordet i alla frågor. Var och en av oss är nu en del av hans uppståndelsekropp, och alla hämtar vi kraft och släcker vår törst vid samma källa – Guds Ande – som vi alla dricker av.

Vi är alla lika viktiga, var och en med sina gåvor och förutsättningar. Vi får vara i hans tjänst. Jesus säger i Joh 15:16 *”Ni har inte utvalt mig, utan jag har utvalt er och bestämt er att gå ut i världen och bära frukt, frukt som består”*

AMEN